

Čo je za kolapsom civilizácie? I.

Daniel Greenfield

4. októbra 2019 **História**

Čo ak sympatie k terorizmu a smerovanie k socializmu, klesajúca pôrodnosť a kultúrny úpadok v civilizovaných krajinách, ekonomický úpadok a úpadok rodiny, majú všetky jednu spoločnú príčinu? Čo keď je to práve táto spoločná príčina, ktorá spôsobuje postupný kolaps civilizácie okolo nás? Sledovanie tejto príčiny si bude vyžadovať krátky výlet, ale nie do oblasti geopolitiky či globálnej ekonomiky, ale ľudského ducha.

Hovorí sa, že dieťa je otcom muža. Ale čo sa stane s mužom, keď dieťa nikdy nedospeje? Je to nešťastná otázka, s ktorou je konfrontovaná naša civilizácia, taká ako ju poznáme. Je to otázka, na ktorú musí nájsť odpoveď, ak chce prežiť.

Zdroj: flickr.com

Cesta od dieťaťa k mužovi sa odohráva v troch etapách:

- 1) NEKRITICKÝ OBDIV.
- 2) REBÉLIA.
- 3) INTEGRÁCIA.

Dieťa zbožňuje rodičov. Keď má ako dospelavajúci človek prejsť do role dospelého, začína sa búriť. A keď sa stáva dospelým, dochádza k jeho integrácii do spoločnosti.

Všeobecne povedané, tento cyklus sa vyskytuje jednotlivito v rodinách, ale dochádza k nemu aj na generačnej úrovni, keďže po generačnej rebélii nasleduje integrácia do väčšieho cyklu národa, skupiny a jej histórie. A rovnako ako rebélia dospelavajúcich im pomáha objaviť svoj talent a vedie k ich integrácii, generačná vzbura pomáha definovať schopnosť generácie spojiť sa a prispievať k blahu krajiny. Keď sa však tento cyklus zasekne vo fáze rebélie, nasleduje večná adolescencia resp. zastavený vývoj, v ktorom je ustavičná rebélia vedená nutkaním vidieť svet detinským spôsobom, aby sa udržala nemennosť detinstva.

Večný rebel/ka

Vitajte v dnešnom svete. Ale nie len dnešnom. Žijeme vo svete, ktorý sa nachádza v stave zastaveného vývoja. Sme obklopení kultúrou, ktorá je produktom zabrzdeného vývoja. Sme obklopení adolescentnou politikou. Pri čítaní novín, sledovaní televízie a hodnotení úrovne diskusie v spoločnosti vidieť pôsobenie generácie, ktorá je v stave večnej adolescence, ktorá plodí deti do kultúry, kde je toto štandardným stavom. Hoci je stále veľa dospelých, centrum kultúrneho a politického vplyvu sa krúti okolo tých uväznených vo fáze rebélie a značný počet obyvateľov v každej krajine tzv. Prvého sveta si osvojil tento pohľad na svet.

Pozrime sa teraz bližšie, ako táto fáza rebélie vyzerá. Je to životne dôležité, pretože práve teraz v nej žijeme. Fáza rebélie je prechodom medzi detstvom a dospelosťou. Je to reakcia dieťaťa, ktoré zisťuje, o čom skutočne je svet dospelých a ktoré začína preberať na seba dospelú zodpovednosť. (Kríza stredného veku je do istej miery podobná udalosť.) Fáza rebélie sa vyznačuje agresívnym vnucovaním detinského pohľadu na svet dospelému svetu s cieľom zachovať východiskové predpoklady detstva pre tých, ktorí už deťmi nie sú.

Fáza rebélie je často spojená s presadzovaním idealistickej politiky, ktorá síce nie je realistická, ale zdôrazňuje idealistické globálne riešenia. (Videnie problémov sveta tak, ako ich vidí dieťa). Fáza rebélie je často spojená s odmietnutím konvenčnej dospeléj autority a pravidiel v prospech alternatívnych systémov, ktoré sú buď anarchické alebo benevolentne totalitárne. Odmietnutím konvenčnej autority dieťa súčasne odmieta možnosť prevziať dospelú rolu a namiesto toho hľadá maximálnu slobodu od zodpovednosti a to buď s pravidlami, alebo bez pravidiel avšak podporovanú istotami opatrovateľského štátu.

Vo fáze rebélie je kultúrnou hodnotou nie výkon, ale samotná kreativita. Umenie odtrhnuté od skutočného umeleckého výsledku je oceňované iba ako interný výraz seba samého. (Pre deti je maľovanie prstom dôležité pre radosť z tvorby a nie pre objektívnu hodnotu výsledku.) Film, divadlo a romány sú dnes oceňované čisto podľa toho, nakoľko šokujú, čo znamená, že porušovanie tabu sa stáva najvyššou formou drámy alebo komédie. (Dieťa má krátky rozsah pozornosti a je zaujaté tým, čo ho vyľaká, a tým získa jeho pozornosť.)

V štádiách rebélie neexistuje nijaký veľký systém ideí, iba kontextové hodnoty. Morálka je relatívna, pretože objektívne pravidlá sú príliš obmedzujúce a zdá sa, že im chýba empatia a priestor pre vyjadrenie individuálnych impulzov. (Dieťa uprednostňuje emocionálne pravidlá, nie racionálne. Kontextové, nie večné.) Fáza rebélie vyúsťuje do romantizovania vlastných emócií zmätku, útlaku a do ich projektovania na cudzieho, ktorý je považovaný za "bližšieho" než členovia vlastnej skupiny, pretože aj on je outsider („vykorenený rebel“, pozn. red.).

Outsider sa zdanlivo javí ako cesta k forme prirodzenej vitality, fyzickej aj duchovnej, o ktorú bol ukrátený vinou svojej "konformnej" výchovy. (Dieťa túži po prirodzenom poriadku a prirodzenom impulze ako obrane proti umelým a abstraktným pravidlám sveta.)

Svet večných pubertálnych rebelov

Všetky tieto prvky okolo nás, v našich inštitúciách, v našej kultúre a v našej politike sú neprehliadnuteľné. Ak chcete skutočne vidieť zmrazenú fázu rebélie v akcii, uvažujte o zmene kultúrnych stereotypov v Spojených štátoch a ich kontrastoch v obdobiach medzi päťdesiatymi a šesťdesiatimi rokmi 20. storočia.

Redukujte ich na frázovité klišé:

Ubíjajúce pracovisko verzus Koncert pod šírým nebom.

Pracovať pre nejakého človeka verzus Robiť si svoje vlastné veci.

Trojradový oblek verzus Slobodný duch.

Tieto stereotypy dokonca aj vo svojej najnegatívnejšej podobe stelesňujú veľmi jednoduchý kontrast, kontrast medzi civilizáciou a jej „rebelmi“.

Práve tak sa adolescent búri a odmieta prevziať rolu dospelého tým, že sa usiluje vrátiť sa do detstva. Z generačného hľadiska tí, ktorí odmietajú prevziať role dospelých v civilizácii, sa namiesto toho usilujú stiahnuť civilizáciu naspäť do detinského štádia. A detinskosť pokiaľ ide o civilizáciu, je iba iné slovo pre primitívnosť alebo divokosť.

Ak chcete dnes idealizovať primitívnosť a zaostalosť, tak to môžete robiť nahradením Rembrandta Jacksonom Pollockom, alebo fandaním akejkoľvek bande gangstrov z Tretieho sveta, ktorí nás chcú zničiť alebo odmietaním monogamie a manželstva, alebo tvrdením, že musíme obmedziť technológiu, aby sme takto ochránili životné prostredie. Všetky tieto nápady pochádzajú z rovnakého nepriateľstva vlastných detí civilizácie ... Civilizácie, ktorá ich zrodila.

Pozrime sa na okamih do Hollywoodu, ktorý prešiel z predkladania celuloidových fantázií, v ktorých sily poriadku zabíjajú zástupcov primitivizmu k celuloidovým snom, v ktorých sily primitivizmu zabíjajú sily poriadku. Zatiaľ čo kritici nálepkujú tie prvé ako šovinistické, a druhé ako bezpečne politicky korektné, obe sú kultúrnymi prejavmi zápasu medzi civilizáciou a primitivizmom. Tento posun je dnes prejavom kultúrnej nadvlády tých, ktorých sympatie sú úprimne proti civilizácii, a u ktorých emočná rezonancia návratu k jednoduchšiemu a primitívnejšiemu spôsobu života je silnejšia než emočná rezonancia ochrany civilizácie. Tieto filmy predstavujú vzburu proti civilizácii zo strany tých, ktorí ju považujú za jedovatú a ohrozujúcu ich „prirodzené impulzy“ vo jej implicitnej požiadavke, aby sa prestali správať ako deti a stali sa dospelí.

Vznešený divoch

To nás samozrejme privádza ku Vznešenému divochovi (J.J.Rousseau, pozn.red.) Rebelujúcim deťom civilizácie ukazuje cestu späť k jednoduchšiemu a prirodzenejšiemu spôsobu života. Kým predchádzajúca generácia chcela ospravedlniť svoj spôsob života tým, že „civilizovala divochov“, ich nahnevané deti chceli „divocha“, aby zdôvodnili svoj spôsob života tým, že on ich naučí, ako majú byť aj oni divochmi. Oba prístupy sú samozrejme rasistické a ignorantské, ale iba jeden z nich je bezpečne politicky korektný.

Romantizovanie „vznešeného divocha“, ktorý je v tomto stereotypnom myslení bližšie k prírode, je impulzívny, veľkorysý, pôžitkársky, prirodzene vitálny a duchovný – umožnil citovému adolescentovi z Prvého sveta premeniť početné menšiny na „avatarov“ ich vlastného zastaveného vývoja. A vždy hľadajú niekoho, kto by k nim mohol hrať černocho Jima, ako k novému Huckovi Finnovi, pre ich vlastné dobrodružstvo po rieke, a na večné detstvo prežívané ďaleko od problémov a požiadaviek dospeljej civilizácie. Kto ich naučí ako nájsť v sebe „divocha“ a ukáže, ako odhodiť civilizáciu a stať sa veľkorysejší, duchovnejší a prirodzenejší.

Medzitým praktizovali rasizmus rovnako zhubný ako ten, proti ktorému vedú kampaň, ale je to rasizmus, ktorý už nemôžu zanechať. A to je taktiež jediný dôvod, pre ktorý sú proti rasizmu. A v tomto procese ich

taktiež zničí, pretože ich najhorším omylom pri kalkuláciách bolo zaradenie moslimov ako posledných v rade medzi “šlachetných divochov”. Rastúce množstvo moslimského násilia ich ešte viac tlačí k novonájdeným “divochom”, o ktorých dúfajú, že nám ukážu, ako raz a navždy skoncovať s touto otravnou civilizáciou. Keď budú mať dosť času a moci, tak to aj urobia. Avšak na druhom konci civilizácie nebude nijaká primitívna rajska záhrada, ale otroctvo, útlak a smrť.

Pôrodnosť a rodičovstvo

Pozrime sa teraz na pôrodnosť. Pôrodnosť klesla drasticky takmer v každej civilizovanej krajine. Ale to nie je nič prekvapujúce, pretože dospievajúci nemajú osobitný záujem o to, aby mali deti. Sú to skôr tradičnejšie sektory krajiny, ktoré udržujú pôrodnosť a taktiež je to prílev imigrantov. Zatiaľ v kultúrnych centrách mladí uzatvárajú manželstvo a rodia deti oveľa neskôr a v menšom počte, ak vôbec. Deti predsa vyžadujú od rodičov, aby sa správali ako dospelí. Mnohé páry Prvého sveta sa však namiesto toho rozhodli zamerať sa iba na seba. Ako v jednom časopise vysvetľoval jeden európsky pár: oni si môžu dovoliť mať buď auto a ročnú dovolenku alebo deti. A tak sa rozhodli. A takto sa rozhodlo mnoho ďalších párov bez toho, aby o tom písali v novinách.

II. časť: <http://christianitas.sk/co-je-za-kolapsom-civilizacie-ii/>

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/co-je-za-kolapsom-civilizacie-i/>